



אהבה מיקצועית היא זנות. שכירות-חרב היא זנות צבאית

המדייקצונו: נבל

זוהי, בעצם, הפחזרה היחידה שיש להם למכור: את הדם של הללי צה"ל.

שהרי אל נתפתה לרגע להאמין שדרושה הגאונות של חייל ישראלי כדי לאמן כיתת-רצח של איזשהו פושע. ראינו את "אימוני" הצבא הזה בטלוויזיה. כל מס'פא של כל צבא, מאלבאניה ועד צ'ילה, יכול לארגן ולהדריך "צבא" כזה של פושעים וזוטרים.

אם כן, מרוץ מחפשים דווקא ישראלים? מסני שלישוראליים יש הילה. הילה שנקנתה בדמם של לוחמי מילחמת-העצמאות ומילחמת ששת-הימים, מילחמת-יזרבלכופורים ומיבצע אנטבה.

שמו הטוב של צה"ל אינו רכושו הפרטי של איש, גם אם הוא רב-אלוף או אלוף-מישנה. זהו הרכוש הקולקטיבי של כל חיילי צה"ל.

והנה באות בנוסיות של "קצינים בכירים" ומד נסות למכור את השם הזה כרכוש פרטי. לרודנים מכל הפוגים. לאילירכוש המגוננים על עצמם מסני המונים מזירעב, באיצטלה של "מילחמה בטרור הבינלאומי" או "מאבק בשמאלנים". למאפיה הבינלאומית.



כל עיסקה יש מוכר ויש קונה. בעיסקה נוסיקולומביה ברור מי המוכר ומה הוא מוכר. קצינים בכירים" מוכרים את השם הטוב של צה"ל. מי הקונים?

צריך להיות ברור: רק השפלים שבשפלים מעוניינים בשכירי-חרב מישוראלי.

מי שמסרתיו מקובלות על דעת-הקהל האמריקאית (למ של: מילחמה בתנועות-גריילה שמאליות) יכול לקבל עזרה אמריקאית בשפע. כסף, נשק, מדריכים.

רק מי שמעשיו כליכר מאוסים עד כי דעת-הקהל האמריקאית מתקוממת נגדם, והקונגרס האמריקאי פוסל מתן כל עזרה להם, זוקק לישראל.

ישראל סיפקה כסף ונשק לקונטרס שבגבול ניקאראגואה, מפני שדעת-הקהל האמריקאית לא סבלה עוד את מעשיהם. אז קרא אוליוור נורת' לממשלת-ישראל.

זהו דגם החזור על עצמו שוב ושוב — החל מהמלכת אידי אמין עליידי ישראל כרוזן של אוגנדה, ועד לתמיכה כרוזן אוגוסטו פינושט בצ'ילה.

ורק כאשר הקונים הם כליכר מאוסים עד שגם ממשלת-ישראל אינה מוכנה לנגוע בהם (וזוהי הדרגה היחידה של שיפלות, התחתית של חלי את המין האנושי) — הם באים לקנות את שרדי תיהם של שכירי-חרב ישראלים פרטיים.



אם קצינים ואומרים: אבל אנחנו חיילים מיקצו עיים. זהו היבר היחיד שאנחנו יודעים לעשות — להרוג בני-אדם. זוהי הפחזרה היחידה שיש לנו למכור — שרותי הרג. אנחנו חייבים, כמובן, שבורגי יחידות-העלית של צה"ל. אנחנו מוכרים מה שיש לנו.

קשה לי להעלות על דעתי טענה מתועבת יותר. אדם הולך ליחידות-עלית של צה"ל כדי להגן על המולדת. הוא נשחט עימו מיטען של ערכים — אהבת-מולדת, נאמנות לעמו ולמדינתו, רעות.

השרות ביחידה קרבית מוכרתת אינו מיקצוע. כשם שאהבה אינה מיקצוע.

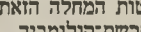
כאשר אהבה הוסכת למיקצוע, קוראים לזה זנות. כאשר שרות קרבי הוסך למיקצוע, קוראים לזה שכירת-חרב, שאינה אלא זנות צבאית.



ל נמזון את ראשו בחול: אין כאן רק בעייה של קומץ דגנרטים. יש כאן סימפטום של מחלה עמוקה יותר. טיפוח פולחן היחידות המובחרות (ואני מודה שגם לי חלק בזה) נושא בחובו סכנה חמורה. הרי חידה, "המובחרת" עלולה להפוך לנושא העומד בסני עצמו, להינתק מכל ערך, מכל זיקה לעם, למולדת, למדינה, לאנושות.

יתכן שהיידורות הערכים בתקופת האינתיפאדה תורמת את תרומתה להתפשטות המחלה הזאת. אולי יש קשר בין מישפט-גיבעתי ובין פרשת-קולומביה.

ואולי זהו המיבחן: מי מסוגל עוד להזדעזע מן הנבלה.



ישראלי אני, וכישראלי אני אחראי לכל ישראלים המסתובב ברחבי תבל.

כאשר נתפס איש כזה כקלקלתו, מופיע בהבלטה שמה של ישראל. שכיר-חרב ישראלי בשרות איליהסמים. עוונים ישראל-ליים בידו גאנגסטרים בינלאומיים. ישראל. תמיד ישראל.

הבלטה זו אינה נובעת מאנטי-שמיות. היא נובעת מן הכלל העיתונאי הישן: כלב נושך אדם — זאת לא ידיעה. אדם נושך כלב — זאת ידיעה.

כאשר נתפס שכיר-חרב כריטי, גרמני או ררוס-אפריקאי, זאת לא ידיעה. כאשר נתפס שכיר-חרב ישראלי, יהודי, זאת ידיעה. העולם עדיין לא התרגל למחשבה כי העם היהודי



העתיק או האומה העברית החדשה מוציאים מתוכם חלאה כזאת.

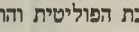
ישראל פירושה ארץ-הקודש, עמידה, השרי אה, הקיבוץ, החלוצים, ההסתדרות, צה"ל הקטן והאמיץ, מילחמות-מגן — והנה היא נראית כמי אורה של רוצחים מיקצועיים.

אין גבול לנוק שהפרשה הזאת תביא, ואין ערוך לו. הדיעות יכלו להיות חלוקות לגבי פרשת-פולארד, לגבי פרשת איראן/קונטרס, לגבי הידיעות על משלוחי-נשק ישראלים לכל מיני עריצים, לגבי היחסים עם ררוס-אפריקה. אבל לא ייתכנו כלל חילוקי-דיעות לגבי הופעת שכיר-חרב ישראליים בשרות איליהסמים.

לגבי איליהסמים יש קונסנזוס עולמי, מקור אל קור, מקוטב עד קוטב. ובאשר שמה של ישראל מתקשר עם אלה, אוי לישראל ואוי לאחרוני ידירי דיה בעולם.

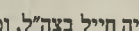
אנחנו עם קטן. עם כל כוחנו, אנחנו תלויים במידה רבה ברצון הטוב של העולם, בדעת-הקהל הטובה בארצות רבות, בתמיכתה של המערכת הפוליטית והתיקשורתית בארצות הברית.

הנזק הנגרם לכל אלה, עליידי קומין בני-בליעל הנושאים את שם מדינתנו, אינו ניתן לתיקון. התנ"ך מספר שהקרוש-ברוך הוא דן את כל יוצאי-מצרים למוות במידבר, מפני ש-10 מרגלים הוציאו את דיבת הארץ רעה...



אני זועם כמי שהיה חייל בצה"ל, ומי שצה"ל יקר לו גם כיום.

המנוולים האלה, המתקשטים בנוצות של צה"ל, מוכרים את כולנו, את רמנו, את תכריזם שניספו ככל המערכת.



שורות אלה לא אגיד שום דבר מקורי או חדש. אני כותב כדי לתת פורקן לזעם שהצטבר בי בימים האחר רונים, זעם המאיים לחנוק אותי.

אני זועם ככרדם. אני זועם כישראל. אני זועם כמי שיש לו מניית-יסוד בצה"ל.

אני זועם על חבורת המנוולים, שכירי-חרב הישראליים בקולומביה.



אני זועם ככרדם. שכירי-חרב אירגנו והדריכו את הגייסות הפרטיים של סוחר-הסמים.

סוחר-הסמים הוא רוצח-המונים. לא תסם רוצח, ההורג בהתקף של שיגעון את פלוני או אלמוני, שחרע לו. כווראי לא אידיאליסט פוליטי, הרוצח יריבים מתוך אמונה מעוותת כלשהי.

סוחר-הסמים רוצח בלי אבחנה, לשם מטרה אחת ויחידה: בצע-כסף.

הוא רוצח נערים ונערות, הנופלים קורבן לסמים הקשים כאכבי חיים. הוא רוצח אבות-מישפחה ומאמלל מישפחות שלמות. הוא מכיח הרס וחורבן על שכונות שלמות, על שכונות שלמות של אוכלוסיה במדינות רבות.

סוחר-הסמים אינו רוצח-קיימקונאי. הוא רוצח-סיטונאי, מש-הו בחציה-הררך בין רוצח-שכיר ובין רוצח-עם.

אדם המקבל על עצמו לארגן ולהדריך צבא פרטי למען רוצח-המונים כזה הופך את עצמו שותף-לפשע. גם אם אין ידיו שלו מגואלות כרם, הוא שותף לרצח רבנות ומאות-אלפים.

איש כזה הוא נבל. שום זכות לא תעמוד לו — לא עבר מפואר-כביכול, לא חיבתו לכלבים, לא ניסוף ברגל.

די כרמעות של ילדה קטנה אחת, שאביה נפל קורבן לס-מים, כדי לשלוח איש כזה לגהינום ופה אנחנו מדברים על הרמעות של מאות אלפי ילדים.



עליפי הודעותיה של ממשלת קולומביה, הצבאות הפ-רטיים שאומנו עליידי הישראלים לא עסקו רק בהגנה על סוחר-הסמים, רצח שוטרים, שופטים, עיתונאים ופוליטיקאים.

פלוגות-הרצח האלה הרגו באוסן שיטתי את "סעילי האיגוד המיקצועי".

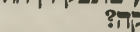
הרעה שתומה, לכאורה. איזו מילחמה היתה לאיליהסמים באנשי האיגוד המיקצועי?

פשוט מאוד. איליהסמים מגדלים את הסמים במטעים ה-תופסים איזורים שלמים של קולומביה. לשם כך הם מעסיקים רבנות פועלים חקלאיים. רוב הפועלים האלה הם מסטיזים, בניית-ערוכת ממוצא ספרדי-אינדיאני. הם מועסקים בתנאי עבדות.

מנו וגמור עם איליהסמים למנוע בעדם מלהתארגן ולת-בוע תנאי-מחייה הוגנים. לכן הם מעסיקים את פלוגות-המוות, ההורגים כל פעיל של איגוד מיקצועי המעו להיכנס לתחומם, כל פועל המעו להרים ראש, כל "שמאלן" המטיף לצדק ס-ציאלי. זה נקרא "מילחמה בגרילה".

מה נתעב יותר מאשר ישראלי, חניכם של א"י גורדון וברל בצנלסון, המשכיר את שרותיו לאי-מון פלוגות-המוות, שתפקידן הוא להבטיח תנאי עבדות בארץ רחוקה?

איש כזה הוא נבל-נבלתיים. נפשו של כל אדם הגון תמאס בו. ואם אינה מואסת בו, מוטב לו לאיש ההגון הזה לפשפש בנפשו, שמא אחז גם בה הריקבון.



אני זועם כישראל. רבים האמינו כי מדינתנו תהיה אור לגוויים, שמציון תצא תורה.

והנה, מציון יוצא דם עכור של חלאה אנושית, יועצים לכל רודן מגואל-כרם, עוזרים לכל רוצח המוני, סיענים לכל מיטשר של עבדות וריכוזי עלי אדמות.

